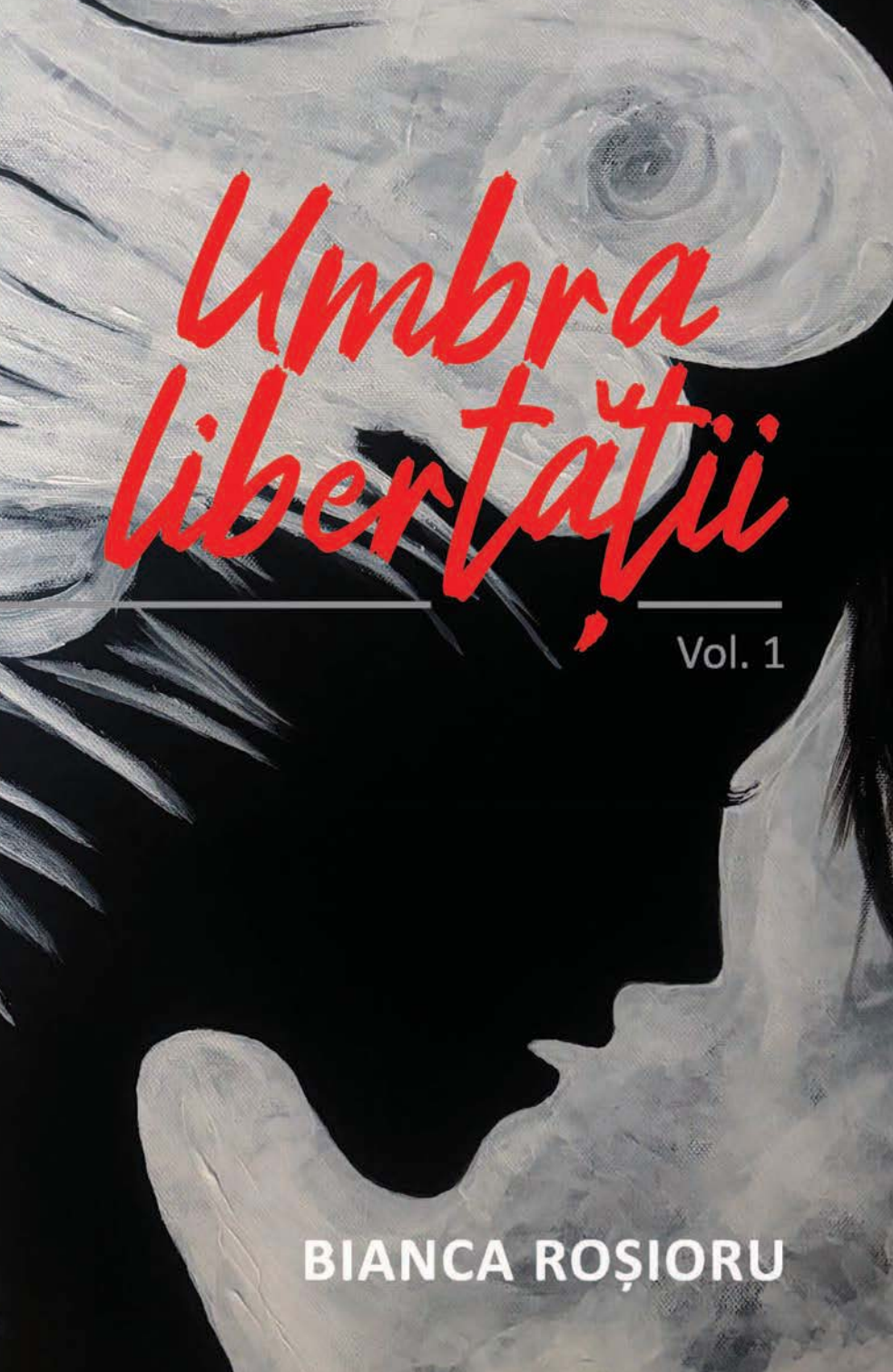


An abstract painting in shades of grey and white, depicting a face in profile. The features are suggested with broad, expressive brushstrokes. The eye area is a prominent swirl, and the jawline is defined by a thick, dark stroke. The background is black.

Umbră libertății

Vol. 1

BIANCA ROȘIORU

Umbra libertății

Umbra libertății

VOL. 1

BIANCA ROȘIORU

București, 2024

Design copertă: Leonard Antonescu

Copyright © 2024 Bianca Roșioru

Toate drepturile rezervate pentru prezenta ediție.
Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de față este posibilă
numai cu acordul scris al autoarei.



Umbra
libertății

CAPITOLUL 1

Cu patru luni în urmă

PEISAJUL IMPRESIONANT AL ORAȘULUI SE desfășura de-a lungul țărmului, precum o frescă pictată de mâna unui artist iscusit. Străduțele înguste se strecurau printre zidurile vechi de piatră, ca un labirint plin de secrete și povești vechi, care aminteau despre gloria unei civilizații străvechi. Fiecare clădire părea a fi o capodoperă în sine, cu ferestre decorate în stiluri variate, balcoane ce păreau să danseze în bătaia mării și porți ornamentate ce păstrau tainele istoriei. Localnicii, păstrători ai tradițiilor, își trăiau viața cu pasiune și întâmpinau turiștii cu ospitalitatea specifică, plină de bucurie și căldură. O scenă vie se împletea

armonios în fața ochilor, un peisaj de neuitat în memoria oricărui călător norocos să pășească în această comoară a coastei italiene, un colț de rai în care sufletul își putea găsi pacea și inspirația.

Lino Perelli mergea pe alea pietruită, complet absorbit de sarcinile și presiunile muncii, care nu cunoșteau pauză sau odihnă. Ochii săi, deși deschiși către lumea din jur, păreau să privească doar lucrurile, nu și frumusețea lor. De obicei, obișnuia să își lase mașina în parcare privată a clubului, rezervată personalului administrativ. Cu toate acestea, în seara aceea, Lino alege un loc retras, la două străzi distanță de club, cu intenția evidentă de a-și ține prezența cât mai discretă. În lumina zvonurilor care se răspândeau, exista șansa ca el să fie obligat să părăsească clubul într-un interval foarte scurt de timp, iar ultimul lucru de care avea nevoie era să rămână blocat din cauza numărului mare de mașini parcate. Trecu pe lângă un magazin de stradă, cu vitrine luminoase, unde o femeie voioasă își aștepta clienții cu suveniruri locale și obiecte de artizanat, care aduceau un plus de culoare pe strada aglomerată. Pașii lui încetiniră pe măsură ce se apropia de standul unui artist stradal. Acesta se concentra asupra schiței în creion a unei mame care își ținea fetița în brațe. Femeia avea o postură dreaptă, în timp ce micuța cu agrafe mari în păr, sub formă de buburuze, părea că deja se plictisea stând nemișcată în aceeași poziție. Lino îl salută printr-un gest scurt al capului, iar băiatul ridică mâna în care ținea creionul și aparent, îi întoarse salutul. Totuși, gestul său fu urmat de o poziționare specifică a creionului, un mesaj codat, care stârni o reacție intensă în Lino, iar

figura lui, cu părul lung și albit de timpuriu, părea acum și mai îmbătrânită. Tânărul artist fusese recrutat de Serviciile Secrete în urmă cu doi ani, la scurt timp după ce Lino reușise să se infiltreze în activitățile mafiei și era agentul lui de suport, intermediarul prin care se desfășura traficul de informații. Acum, acesta îi confirmase lucrul de care se temea cel mai tare. El și echipa lui erau compromiși. Pașii lui se grăbiră involuntar printre localnici, turiști și clienți ai clubului, care se pregăteau de o nouă seară plină de distracție, iar silueta lui subțire dispăru brusc înăuntrul unei clădiri impunătoare, pe fațada căreia străluceau litere mari și luminoase ce formau cuvântul *Il Porto*.

Il Porto se bucura de statutul de a fi unul dintre cele mai prestigioase cluburi de noapte din localitate. Își atrăsese renumele datorită unui talentat fotograf local, care imortaliza în alb și negru persoanele care frecventau locul, în momentele sosirii și plecării lor din port. Tânărul reușise să surprindă farmecul inconfundabil al aspectelor minore ale vieții, adesea trecute cu vederea de majoritatea trecătorilor și să le ofere o surprinzătoare persistență în timp. Emoțiile capturate de el în imagini deveniseră în scurt timp cunoscute. În prezent, fotografiile realizate de el deveneau adevărate știri și făceau ca din ce în ce mai multe persoane să-și dorească un loc la canapelele cu portrete ale personalităților neștiute, expuse pe un fundal zebraț. La prima vedere, localul se distingea ca o clădire istorică din perioada renașcentistă, cu ferestre mari, geometrice, plasate simetric, care trădau ordinea arhitecturală a epocii respective, însă, o dată ce treceai de ușile încoronate cu sculpturi din piatră, interiorul clubului prindea viață

și începea să pulseze în ritmul muzicii. Unele piese arhitecturale, inclusiv porțiuni din ziduri și ferestrele originale, fuseseră conservate și încorporate în conceptul modern al clădirii, păstrându-și autenticitatea și legătura incontestabilă cu istoria acesteia. Intrarea fusese, de asemenea, modernizată, cu un portal contemporan, care oferea un aspect sofisticat și primitiv. Clientela selectă și reputația solidă confereau clubului o aură de exclusivitate, înălțând *Il Porto* din rândul unui lung șir de cluburi de noapte, restaurante și hoteluri care aparțineau aceluiași proprietar. Această perla aflată în inima Golfului era, în realitate, piatra de temelie a bogăției și influenței lui Antonio Morretti.

Așa cum se întâmpla în fiecare altă seară, o mare adunare de oameni bine îmbrăcați era împărțită în două rânduri, așteptând cu răbdare strictă selecție de la intrare. Era trecut de miezul nopții când, o limuzină neagră se opri în fața clubului, iar un bărbat îmbrăcat complet în negru se grăbi să deschidă portiera. Motivul pentru care Antonio Moretti alesese să apară în această seară la *Il Porto* rămânea un mister pentru toți, însă prezența lui nu promitea niciodată ceva bun. Cu o așteptare crescândă, mulțimea murmură cu nerăbdare, observând cum bărbatul întârzie să coboare. Patru indivizi în costume negre și cu arme la vedere se așezaseră în jurul limuzinei. În momentul în care Antonio Morretti coborî, o tăcere adâncă se așternu asupra adunării. Bărbatul își aranjă cu grijă eșarfa de mătase, pe care o purta deasupra costumului impecabil, perfect croit, apoi înaintă prin mulțime, cu brațul înfășurat în jurul unei femei deosebit de frumoase. Când treceau, atât bărbații, cât și femeile întorceau capul să se uite după ea, cu un aer

de încântare fascinată. Antonio Moretti privea mulțimea ca și când i-ar fi aparținut. Femeia mergea alături de el, cu privirea plecată, asemenea unei vedete de cinema, care nu voia să fie observată sau recunoscută. Pe măsură ce înaintau, mulțimea se retrăgea, făcându-le loc să treacă și ea își ridică privirea, doar pentru o clipă, spre culoarul care se formase. Chipul ei frumos părea să ascundă o tristețe profundă.

Interiorul clubului era ca un labirint al luminilor. O paletă variată de culori și raze laser dansau în jur, iar un subtil nor de fum își croia calea, creând un efect amețitor. Un DJ, aflat în vârful unui podium luminat, părea să fie magicianul care dirija energia întregului loc. Oamenii dansau într-un ritm frenetic, lăsându-se purtați de sunetele hipnotice, în timp ce băuturile colorate și strălucitoare erau servite cu îndemânare de câțiva barmani efervescenți. Valul de senzații păru să se atenueze, odată ce Antonio Moretti trecu pe lângă ringul de dans, îndreptându-se către canapelele elegante din fața barului, fără să se lase captivat de spectacolul din jur. Trei indivizi robuști se apropiară de ei, iar cel din mijloc, Lino, care ocupa funcția de administrator al întregului complex, se înclină ușor în față. Ochii lui erau mici și negri, iar părul lung și alb era singurul indiciu al vârstei bărbatului, pielea lui fiind în rest netedă și luminoasă. Salutul respectuos pe care intenționase să-l arate se transformă într-o plecăciune ușor exagerată. Când reveni în poziție verticală, zâmbi larg și vorbi hotărât, cu toate că simțea o încordare ciudată în centrul pieptului.

– Domnule Moretti, stimată doamnă, vă rog să mă urmați, vă voi conduce la masa dvs.

Bărbatul îl privi cu un aer dezinteresat, apoi alese să-l urmeze în tăcere, ca și cum ar fi considerat că este sub demnitatea lui să răspundă. Lino îi ghidă către un colț mai izolat al clubului, situat în capătul opus al sălii, oferindu-le o perspectivă completă asupra întregului local. Moretti așteptă ca femeia să se așeze, apoi ocupă locul de lângă ea și cu o atitudine protectoare își așează mâna pe genunchiul ei. Gărzile formară un perimetru în jurul lor. În ciuda poziției sale de autoritate, Lino rămase într-o postură neobișnuit de umilă, ținându-și mâinile strânse în față și spatele ușor aplecat. El făcu un gest scurt cu mâna și o tânără cu părul blond apărură în spatele lui și se apropie de masă cu un zâmbet larg pe chip. Fata se înclină spre Moretti, suficient de aproape pentru ca el să o poată auzi.

– Numele meu este Lisa. Vă pot servi cu ceva?

Tânăra purta o rochie elegantă de culoare neagră, cu numele clubului afișat în partea din față a acesteia. Moretti înclină ușor capul, iar una dintre escortele sale se aplecă în direcția lui, rămase așa câteva secunde, apoi reveni la poziția inițială, cu picioarele depărtate și mâinile împreunate în față. Acesta i se adresă fetei cu un ton sec.

– Te chemăm noi când este cazul.

Zâmbetul fetei își pierdu o parte din entuziasmul inițial, însă ea își păstră tonul politicos.

– Sigur, vă rămân la dispoziție cu plăcere.

Se întoarse către Lino, iar teama lui păru să se oglindească în privirea ei. Fata era confuză în legătură cu schimbarea bruscă de comportament a șefului ei, dar îi răspunse cu un zâmbet calduros și se pregăti să plece.

Apariția neașteptată a unui bărbat în fața ei îi opri avântul, la un pas înainte ca ea să se ciocnească de el. Rămase nemișcată pentru o clipă, simțindu-se puțin dezorientată și își ridică privirea către el. Bărbatul avea părul negru și scurt, iar o barbă de două zile îi umbrea partea de jos a feței. Deși nu părea foarte masiv, tânăra observă cu o ușoară jenă cât de bine îi stătea sacoul pe umeri și cât de bine se așeza cămașa pe pieptul lui. Pentru o clipă scurtă ea se gândi că bărbatul avea o înfățișare foarte atrăgătoare, însă ceva din privirea lui amenințătoare și din limbajul corpului îi sugera o violență ieșită din comun, pentru că dintr-odată făcu ochii mari și amuți. Bărbatul nu dădea niciun semn de ezitare. Rămase nemișcat și o privi fix până în momentul în care ea se îndepărtă, speriată. Lino se înclină în fața celui care tocmai sosise, apoi plecă în grabă.

Noul venit părea să stârnească emoții intense în rândul celor din jur. Câteva persoane din vecinătatea lor își îndreptară privirile către el, dar apoi, cu aceeași viteză, se întoarseră la locurile lor, încercând să mențină o atmosferă de calm aparent. Majoritatea oamenilor îl priveau cu teamă sau cu repulsie, alții cu o curiozitate nereținută, totuși nimeni nu rămânea indiferent. Singura persoană care părea să se bucure de prezența lui era femeia aflată lângă Moretti. Ochii ei triști străluciră pentru o clipă, iar un zâmbet sincer îi lumină fața. Când bărbatul se apropie de masa lor, ea se ridică în picioare și se repezi în brațele lui, strângându-l cu putere.

– Diego, nu știam că te-ai întors.

Diego o îmbrățișă la rândul lui, iar ochii lui întâlniră privirea de gheață a lui Moretti. Bărbatul nu părea deloc încântat de familiaritatea pe care femeia lui o manifesta față

de el, însă nu făcu niciun gest ca să o oprească. Diego îi prinse brațele înfășurate în jurul lui și o depărtă ușor de el, ca să o privească.

– Doar ce am ajuns.

Femeia îi studie cu grijă trăsăturile atât de familiare. Era palid la față și avea cearcăne adânci și mari împrejurul ochilor. Ceva în privirea lui o tulbură foarte tare, iar el îi putu simți încordarea în brațe. Își feri privirea, de teamă ca ea să nu descopere adevărul în ochii lui.

– Ești obosit. Când ai dormit ultima dată?

Diego și Moretti schimbă o privire scurtă.

– Am avut ceva de rezolvat.

Ea făcu un pas înapoi. O umbră i se cuibări în suflet, sub forma unui gând sumbru pe care nu îl putea descifra încă în privirea lui.

– Vino, iubito, zise dintr-odată Moretti și îi întinse o mână pe care purta un inel mare, cu sigiliu. Să-l lăsăm pe Diego să-și tragă sufletul.

Tonul lui blând îi arăta un interes sincer, însă ochii lui ardeau, mistuindu-se într-un foc lăuntric care îi înăsprea înfățișarea. Ea îi răspunse cu un surâs nehotărât. Își puse mâna într-a lui și se așeză din nou lângă el. Diego așteptă până când ea își reluă locul lângă Moretti, apoi, cu o singură mișcare își desfăcu nasturele de la sacou și se așeză pe un fotoliu în fața lui.

– Nu te-aș fi chemat aici dacă nu era urgent, Diego. Sper că înțelegi asta.

Diego văzu în privirea lui întrebarea nerostită.

– Știi că nu putem rămâne mult. Lazzarri o să ne vâneze pe toți.

El și Moretti se fixară unul pe celălalt în liniște, pentru câteva momente lungi, ca și cum conversația ar fi escaladat brusc către un alt nivel de comunicare, fără a mai fi nevoie de cuvinte. Diego interpreta întrebările din privirea lui, în timp ce Moretti era atent la fiecare mică schimbare de expresie de pe chipul său, descifrând mesajul pe care bărbatul nu îl putea exprima în cuvinte, în preajma femeii.

– S-a aflat deja? întrebă în cele din urmă Moretti, iar vocea lui trăda o neliniște puternică.

– El știe.

– Atunci nu mai putem aștepta. Trebuie să se întâmple în noaptea asta.

– Care dintre ei este informatorul? întrebă Diego

Un licăr răutăcios îi întunecă privirea lui Moretti, iar acesta se aplecă în față. Diego făcu la fel, până când fețele lor erau la doar câțiva centimetri una de alta.

– Toți.

Câteva minute Diego rămase neclintit. Doar ochii i se mișcă, mutându-se dintr-o parte într-alta și observând pe toată lumea din sală. Îi evaluă ca și când ar fi încercat să-și dea seama care dintre ei avea să fie primul care încerca să-l omoare. Se întoarse apoi spre gărzi, cu o privire atât de sfredelitoare încât aceștia se uitară unii la alții încurcați. Făcu un semn și doi dintre ei se grăbiră să plece. Femeia îl privea cu o preocupare evidentă, iar el își plecă ușor fruntea, simțindu-și inima copleșită de ceva nespus de amar.

Diego rănise și omorâse multe persoane în viața lui, însă intensitatea violenței din confruntările corp la corp,

era cu totul altceva. Să tragi într-o țintă aflată la zeci de metri distanță nu era același lucru cu a ucide o persoană cu un cuțit, la o distanță atât de mică. Împușcarea unei ținte aflată în mișcare semăna mai degrabă cu un joc video. Uciderea unei persoane cu propriile mâini presupunea curaj și sânge rece, iar Diego părea să fie înzestrat cu ambele *calități*.

Lino trecu pe lângă el, clătinându-se ciudat de-a lungul camerei până când ajunse cu spatele lipit de peretele opus al băii. Își scăpase pistolul din mână și era acum cu fața spre Diego, sprijinindu-se cu spatele de perete și ținându-se cu ambele mâini de partea stângă a gâtului, de unde se auzea un soi de șuierat. Diego stătea aplecat deasupra chiuvelei, ridicând din când în când privirea, pentru a-l urmări pe bărbat în oglinda din fața lui, în timp ce își curăța cuțitul. Sângele țâșnea din gâtul bărbatului, printr-o duzină de firișoare ce se scurgeau pe podea într-o mică baltă, jetul micșorându-se pe măsură ce bătăile inimii bărbatului încetineau. Fața lui era albă ca varul. Se holba la Diego fără nicio expresie, clipind încet, ca și cum ar fi fost într-un soi de transă hipnotică. În cele din urmă alunecă ușor de-a lungul peretelui și se prăbuși la pământ, peste masa de corpuri inerte care zăceau acolo.

Ușile se deschisera larg și trei bărbați înarmați intra-
ră în grabă în încăpere, cu pistoalele pregătite. Rămaseră nemișcați în prag, iar pupilele lor se măreau pe măsură ce imaginea groaznică a morții se contura în fața lor. Diego părea să fie complet neafectat de prezența lor și își concentra atenția în continuare asupra curățării cuțitului său. Când lama luci sub jetul de apă, luă un prosop de hârtie din dispenserul aflat la mai puțin de un metru în dreapta

lui și șterse cu grijă picăturile de apă rămase. Aruncă prosopul de hârtie la coș, cu naturalețea unei persoane care tocmai s-a spălat pe mâini după ce a folosit toaleta, apoi își desfăcu sacoul și ascunse cuțitul într-o husă prinsă cu grijă pe interiorul buzunarului. Șapte crime în mai puțin de zece minute. În primul an când ajunsese să lucreze pentru Moretti omorâse douăzeci și unu de oameni. De atâtea crime fusese nevoie pentru a-și asigura locul în echipă și pentru a-și crea reputația. Știa numele complet al tuturor persoanelor pe care le ucisese, informații detaliate despre viețile lor. Fețele lor îi bântuiseră visele multe luni după ce rămășițele lor fuseseră îngropate în locuri unde poliția nu ajunsese vreodată. Acum, privind în jos la grămada de trupuri care băltea într-o mare de sânge, nu simți nimic. Nicio tresărire, niciun licăr nu îi străbătu privirea. Ochii lui erau mai reci decât ai morților aflați la picioarele lui, iar o voce mică, ascunsă adânc în sufletul lui, îl ruga să se oprească, înainte de a-și pierde și ultima fărâamă de umanitate.

Se întoarse cu fața spre bărbații care îl priveau înspăimântați.

– Plecăm în cinci minute, spuse el, apoi își croi drum prin hățișul de trupuri moarte, trecând cu atenție printre spațiile goale dintre cadavrele întinse în poziții nefirești. O strălucire trecătoare animă privirea lui întunecată în momentul în care observă, lângă talpa sa, fața înghețată a lui Lino, bărbatul care îndrăznise să îl trădeze pe Moretti. Ochii acestuia păreau să conserve încă o scânteie de viață, iar expresia lui confuză rămase imprimată în mintea lui Diego pentru exact patru secunde, până când acesta părăsi încăperea.

Moretti îl observă înaintea tuturor. Printr-un semn scurt din cap, Diego îi confirmă că situația fusese rezolvată. Schimbul lor de priviri se întâmplase rapid și discret, fiind neobservat de ochii celor din jur. Moretti se aplecă și îi șopti femeii ceva la ureche. Se ridicară în același timp și se îndreptară spre locul unde îi aștepta Diego. În ciuda aglomerației infernale din local, în jurul lui se formase un spațiu gol. Bărbatul emana un câmp de forță care îi ținea pe toți la distanță. Ea îi întâlni privirea peste capetele mulțimii și îi zâmbi. O bătaie fină, ca suflul unor aripi de fluturi, își făcu loc în inima lui și în acel moment el știu cu certitudine că flacăra slabă care încă mai pâlpâia în sufletul lui era ea.

Era aproape dimineață când Michelle deschise ușa camerei sale și păși înăuntru. Își lăsa încălțărilor pe podea și se prăbuși în pat, fără să mai aibă răbdare să se dezbrace. Lăsase întredeschisă una dintre ferestre înainte de a pleca și acum simțea o adiere rece, care-i înfiora pielea și răcorea camera de căldura îmbâcsită, acumulată peste zi. Se simțea amețită. Nu mai consumase alcool de ani de zile. Știa că avea să plătească scump acest exces în dimineața următoare, dar pentru moment se bucura de minunata euforie care o ferea de colțurile ascuțite ale realității.

Cu ochii închiși, Michelle se gândi la Nate și la ultima lor conversație. În adâncul ei, știa că planul lor era riscant, dar nu aveau alte opțiuni raționale. Ceea ce o îngrijora cel mai mult erau schimbările făcute planului inițial, însă Nate subliniase foarte clar importanța implicării lui Lorenzo, iar aceasta era crucială, dacă voiau să scape de Moretti.

Lorenzo Lazzarri era cel mai controversat adversar al mafiei și singura persoană de care Moretti se temea cu adevărat. Fusesse crescut în sânul familiei Lazzarri, care stăpânise întreaga regiune pe parcursul multor generații, iar numele lor rămăsese adânc înrădăcinat în amintirea tuturor datorită modului lor nemilos de a gestiona conflictele. Circulau zvonuri că Lorenzo fusesse introdus în familia Lazzarri când era încă un copil, la vârsta de unsprezece ani și timp de nouă ani furnizase informații valoroase Serviciilor Secrete. Astfel, el contribuise la schimbarea regimului politic, susținut și finanțat de familia Lazzarri. Cu sprijinul lui, toate clanurile asociate cu familia fuseseră expuse, iar întreaga lor rețea se prăbușise peste noapte. Era singurul supraviețuitor dintre membrii familiei Lazzarri și devenise o figură legendară, după ce eliminase toți liderii clanului în timpul nunții fratelui său. Cu trei ani în urmă, circulară zvonuri care sugerau că Lorenzo ar putea fi unicul fiu al senatorului Di Luca, a cărui carieră înflorise spectaculos după căderea regimului impus de familia Lazzarri. Cu toate acestea, informațiile neconfirmate despre originile sale continuau să circule. Singurul lucru cert era că Lorenzo era atât de neconvențional încât nimeni nu putea să prevadă de partea cui era. Bărbatul era privit cu teamă atât de către mafie, cât și de colegii săi de breaslă. Era un erou pentru membrii echipei sale și o pacoste pentru toți ceilalți.

Lorenzo și Diego se întâlniseră de mai multe ori în ultimii ani și de fiecare dată fuseseră foarte aproape de a se lupta până la moarte. Lorenzo era ultima persoană la care Diego ar fi apelat pentru a o ajuta pe Michelle. Ura lui față

de el era aproape viscerală. Atunci când Nate îi dezvăluise această parte a planului, în secret, cu câteva zile în urmă, lui Diego nu-i venise să creadă și nu fusese singurul care se îndoia de plan. Michelle se temea de Lorenzo. Se temea de ceea ce putea face și, mai ales, se temea că Lorenzo ar putea descoperi câte informații strânsese ea în ultimii ani despre propriul soț. Cu toate că dorea să-și recâștige libertatea mai mult decât orice altceva, știa că Lorenzo ar fi capabil să o folosească ca pe o unealtă împotriva lui Moretti. Iar ultimul lucru pe care voia să-l facă era să stârnească un război. Planul era unul simplu, însă suficient de viclean, iar Michelle se întreba dacă nu cumva îi aparținuse de la început lui Lorenzo. Oare și asta făcuse parte din planul lui? Dacă totul era o strategie menită să îi ademenească să aibă încredere în el? Erau atât de multe lucruri care ar fi putut merge prost!

Michelle își închise ochii și își apăsă pleoapele cu degetele, de parcă ar fi dorit să-și scoată din minte un vis urât din care se temea să se trezească. Ciocănitul din ușă o făcu să tresară. Se întoarse și rămase cu privirea la ușă, gândindu-se că zgomotul fusese doar în imaginația ei. Moretti fusese nevoit să plece din oraș, iar altcineva nu avea acces la camera ei. Auzi alte bătăi în ușă, de data aceasta mult mai intense, iar inima începu să îi bată cu putere. Se ridică și traversă camera în picioarele goale. Deschise ușa încet și se uită prin crăpătura formată, înainte de a o deschide larg. Diego stătea în prag, cu chipul lui lipsit de expresie.

– Diego, am crezut că ai plecat cu Toni.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Vocea lui era gravă, iar ea simți brusc că îi îngheață sângele în vene. Strânse cu putere marginea ușii și îl privi cu ochii mari și înspăimântați.

– Ce s-a întâmplat?

Privirea lui coborî în pământ, iar exteriorul lui dur se sfărâmă, dezvăluind ceva din propria lui suferință interioară.

– Nate a murit. A fost ucis în noaptea aceasta.

Umbra
libertății

CAPITOLUL 2

Prezent

UN LAMBORGHINI NEGRU STRĂLUCITOR gonea în noapte, înghițind kilometru după kilometru în viraje strânse, înclinându-se lansat când într-o parte, când într-alta, ca o săgeata de foc care străfulgera orizontul. Lumina farurilor aluneca pe șoseaua umezită de ploaia trecătoare, în timp ce șoferul accelera din ce în ce mai puternic în curbele periculoase, care se înșirau una după alta.

– Redu viteza, nebunule! rosti printre dinți șoferul unei Alpha Romeo, în momentul în care fu depășit cu o viteză uluitoare.

Înjură în gând demonstrația de bravură a șoferului și privi cum luminile de poziție ale mașinii sport se micșorau rapid sub efectul goanei, ca în secunda următoare să dispară cu totul.

Lorenzo apăsă mai tare piciorul pe accelerație și pentru câteva clipe lungi mintea lui se goli complet de gânduri. Oboseala acumulată în ultimele luni se topise sub impulsul accelerărilor și frânărilor puternice, iar el își continuă cursa mortală, pe șoseaua care părea să se îngusteze. Strânse cu putere volanul și se concentrează să stăpânească mașina spre următorul viraj strâns la dreapta.

Pasiunea lui pentru viteză se născuse cu mult timp în urmă. Împreună cu verii lui mai mari, participase la o cursă de stradă, la scurt timp după ce își luase permisul de conducere. În primele minute ale cursei, Lorenzo pierduse controlul volanului, iar mașina zburase, la propriu, într-o curbă, după care se rostogolise de câteva ori și se izbise violent de marginea drumului. Nici până în ziua de astăzi nu știa cum reușise să supraviețuiască doar cu câteva zgărieturi și coaste fisurate. Nu avea multe amintiri din noaptea respectivă, însă sentimentul de groază și-l amintea foarte clar. Nu frica de moarte îl înspăimântase cel mai tare, ci reacția tatălui său în momentul în care venise să-l viziteze în spital. Vincenzo Lazzarri nu spusese nimic. Absolut niciun cuvânt. Îl privise lung minute în șir, apoi ieșise din rezerva de spital și nu se mai întorsese să-l vadă până în ziua externării sale, când venise personal să-l ia acasă. Spre surprinderea lui Lorenzo, drumul nu părea să se îndrepte spre casă. Băiatul se gândise de câteva ori să-l întrebe unde mergeau, însă observase că tatăl lui nu

devenise mai vorbăreț în cele patru săptămâni, în care el stătuse imobilizat la pat. Un indicator plasat la marginea drumului îl informase că părăseau orașul, iar pentru o clipă, Lorenzo crezuse că tatăl său avea intenția de a-i oferi aceeași atenție, așa cum obișnuia să procedeze cu toate persoanele care îl dezamăgeau profund.

Abia în momentul în care ajunseseră într-o zonă cu trafic închis și el văzuse pista în depărtare, inima lui începuse să bată din nou regulat. Doi piloți de curse îi așteptau în față și timp de douăzeci de minute îi explicaseră în detaliu în ce consta cursul de pilotaj la care fusese înscris. Lorenzo își ascunsese cu grijă spaima pe care o simțise la gândul de a conduce din nou o mașină și îndoiala că organismul lui ar fi putut suporta o nouă răsturnare, însă acceptase *propunerea* tatălui său cu tot entuziasmul de care era în stare după o noapte albă și trei analgezice. Timp de trei luni, singurele mașini pe care le condusesese erau echipate cu bare de protecție la impact și sisteme de stins incendii. Cu toate acestea, în primele zile, nimic nu părea să-i calmeze starea de anxietate. Nici costumele rezistente la foc cu ham de siguranță, nici prezența constantă a lucrătorilor de securitate la fiecare pas și nici măcar gândul că nimeni de pe pistă nu era în stare de ebrietate sau trimitea mesaje nu păreau să aibă efect.

După aproape trei săptămâni, Lorenzo experimentase pentru prima dată starea de spirit intensă – și probabil dependentă – care avea să devină o forță puternică în viața lui. Cobora cu viteză pe dealul curbat de pe circuit, când, după o dreaptă lungă, în care mașina era deja în viteză foarte mare, începuse să accelereze în jos pe pantă. Era

perfect concentrat, simțind în brațe forța care fremăta sub capotă și absorbit complet în trecerea cu încetinitorul a secundelor. Nu viteza fusese cea care îi provocase explozia de adrenalină din vene și nici vidul complet din minte, care îl constrângea să rămână prezent, ci ruperea barierei de siguranță, care îl ținuse pe loc până în momentul acela. Eliberarea pe care o simțise atunci, o retrăia de fiecare dată când se urca în mașina lui sport și apăsa până la capăt pedala de accelerație.

Luigi văzu impactul înainte să se fi produs. Cu o panică de nedescris, văzu cum mașina condusă de Lorenzo iese din curbă și zboară spre el. Când farurile mașinii se apropiară periculos, trase de volan spre dreapta, evitând în ultima secundă parapetul. Câteva scântei se aprinseră pe tabla mașinii vechi, datorită fricțiunii, în timp ce șoferul se chinuia disperat să stabilizeze mașina. Lorenzo era acum în stânga lui, forțându-l să oprească. Luigi frână brusc, iar metalul scrâșni pe parapetul din piatră, cu un vuiet agonizant. Mașina lui Lorenzo se opri la doar câțiva centimetri în fața lui, cu un derapaj controlat, blocându-i trecerea. Luigi se grăbi să coboare înaintea lui Lorenzo. Bărbatul se gândi că dacă alerga suficient de repede, ar fi putut să ajungă la pod înaintea lui și să se salveze. Optimismul lui nu fu însă de durată. Lorenzo ieși din mașină și cu un salt curios de grațios, având în vedere înălțimea lui, alunecă pe capota mașinii și lovi cu piciorul portiera șoferului, prinzându-i degetele în metalul dur. Îl trase apoi afară din mașină și îl lipi cu forță de parapet. Trăsăturile bărbatului se schimonosiră de durere. Degetele însângerate se agățau de cămașa lui Lorenzo, iar ochii lui cereau îndurare.

El îl prinse de gulerul jachetei și îl ridică până la nivelul ochilor. Luigi stătea acum față în față cu Lorenzo, iar picioarele lui atârnavă în aer. Chipul lui era extrem de palid, accentuând cicatricile care îi brăzdau obrazul. Ceea ce îi mai rămăsese din urechea stângă era parțial ascunsă de câteva șuvițe soioase de păr și de o eșarfă decolorată petrecută în jurul capului. Lorenzo auzise toate versiunile poveștii despre felul în care Luigi își pierduse urechea, însă niciuna nu era adevărată. Acesta fusese prins de Diego, în urmă cu câțiva ani, când încercase să furnizeze informații unei familii rivale. Toți membrii familiei fuseseră uciși pe loc, iar Luigi folosisese numele lui Nate ca pe un colac de salvare. La momentul respectiv Luigi nu cunoștea relația dintre Diego și Nate, însă fusese suficient de inteligent să așeze cap la cap informațiile pe care le primea din ambele tabere, iar concluzia era că singura persoană pe care Diego nu ar fi putut să o rănească era Nate. Bucuria lui fusese cu atât mai mare cu cât această protecție bizară se aplica și persoanelor *apropiate* lui. Lorenzo ar fi renunțat de mult la colaborarea cu Luigi, însă în ultimele patru luni Diego îi ucisese, pe rând, toți informatorii. El nu voia să recunoască asta, însă suspecta că Diego cerceta în felul lui moartea lui Nate. Indiferent cum stăteau lucrurile, nu era deloc momentul să fie prea pretențios în privința surselor sale de informații. Era o minune că Luigi încă mai era în viață.

– Luigi, omul meu, hai să nu lăsăm prietenia să stea în calea afacerilor.

Un oftat adânc ieși înăbușit din pieptul lui Luigi, urmat de un geamăt de durere. Corpul i se convulsiona de durere, iar el vorbea cu o voce sugrumată:

– Îți jur, Lorenzo, nu te-am mințit. Nu știu nimic despre moartea lui Nathan.

Vocea lui suna ca un plânset, iar în privirea încețoșată i se citeau eforturile de a rămâne conștient.

– Nathan s-a întâlnit cu Diego exact cu trei zile înainte să fie ucis. Întâlnirea a avut loc la debarcader, chiar sub nasul tău, Luigi. Dacă cei de la Interne au putut intercepta discuția, mă gândesc că tu – îl bătu cu degetul arătător pe frunte – ești cel care a făcut aranjamentele.

– A fost un alt intermediar, îți jur. Nu l-aș fi trădat niciodată pe Nathan, trebuie să mă crezi.

Lorenzo îl credea. Nu pentru ca Luigi nu ar fi fost în stare să-l trădeze pe Nate, ci pentru că asta însemna să-l trădeze și pe Diego. Iar Luigi era încă în viață.

– Îmi pierd timpul cu tine. Gulerul se strânse din nou în jurul gâtului, întrerupându-i șirul deja incoerent al cuvintelor. Și știi cât de mult îmi displace asta. Spune-mi cine a fost intermediarul.

– Nu știu cine a fost intermediarul, știu doar că Nathan s-a văzut cu o femeie.

Lorenzo se încruntă, apoi ochii lui se îngustară periculos.

– O femeie?

– Da, îl aștepta o femeie. Nu știu mai multe, nu eu am aranjat întâlnirea.

Fața bărbatului se înroși mai tare, sub strânsoarea lui Lorenzo. Își mișcă picioarele, în încercarea de a-și recăpăta suflul.

– Spune-mi cum arăta femeia.

– Părul lung, închis la culoare, foarte frumoasă, reuși să îngaiame bărbatul, de parcă scurta descriere l-ar fi ajutat pe Lorenzo să afle cine era.

– Continuă.

– A venit cu Diego și părea să-l cunoască bine pe Nathan.

Lorenzo trebui să-și folosească toată stăpânirea de sine ca să-și potolească furia care îl cuprinsese. Nu putea crede că Nathan fusese atât de prost încât își riscase viața în felul acesta, pentru o *femeie*. Expresia de pe chipul lui deveni rece și indescifrabilă.

– Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

– Lorenzo, jur... eu nu... știu mai multe...

O pereche de faruri se apropie în viteză de ei. Lorenzo privi peste umăr, intuind pericolul. Îi dădu drumul bărbatului cu un singur gest violent, exact în momentul în care patru mâini înmănușate țintiră spre ei. Se aruncă la pământ și îl trase după el și pe Luigi. Un ropot de gloanțe găuri mașinile, apoi ricoșară în peretele din piatră de deasupra capetelor lor. Lorenzo își feri brațul cu o secundă înainte să fie străpuns de o nouă rafală de focuri. Luigi nu reacționează suficient de rapid și pieptul lui se zbatu violent de câteva ori, apoi rămase nemișcat, cu brațele aruncate în jurul corpului. Lorenzo se rostogoli sub mașină și se târî pe burtă până la jumătatea ei. Își scoase pistolul și trase de două ori în roata din față a mașinii aflată acum, din nou în mișcare. Un zgomot strident și prelung, ca un țipăt, spintecă aerul, iar mașina își pierde din putere. Se clătină periculos când într-o parte când într-alta, apoi se rostogoli de câteva ori.

Lorenzo ieși în afara mașinii și rămase în mijlocul șoselei, urmărind întreaga scenă cu o atenție concentrată. O ultimă rostogolire și masa informă de metal rămase nemișcată într-un nor de praf și fum. Alergă spre mașină și trase afară trupurile celor trei bărbați. Chipurile lor nu îi erau cunoscute, însă tatuajul de pe gât da. Nu Luigi fusese persoana vizată, ci el. Iar mercenarii nu erau trimiși de Diego, Morretti sau oricare dintre familiile rivale. Aceștia fuseseră plătiți chiar de tatăl lui. Se ridică în picioare și își scoase telefonul.

– Gino, e timpul. Pregătește echipa, zise el, apoi lovi cu piciorul capul unuia dintre bărbați, singurul care dădea semne că se trezește.

Mai multe mașini opriseră în jurul lui și câțiva bărbați alergau spre el, să se asigure că totul era bine. Lorenzo își scoase legitimația și se apropie de ei încet, cu siguranța bărbatului care avea totul sub control.

Gino stătea de pază pe acoperișul unei clădiri de la marginea orașului. Zona era excesiv de luminată, fapt ce îngreuna misiunea pe care o aveau. Totul se vedea ca în palmă pe o rază de câteva străzi, însă pe Lorenzo nu-l văzu venind. Cum reușea oare asta? Gino își trăise aproape întreaga viață sub amenințarea morții și supraviețuise datorită priceperii și bogatei lui experiențe. Vedea lucruri a căror existență alții nici nu o bănuiau. Dar niciodată nu reușea să sesizeze apropierea lui Lorenzo, nici în cea mai luminoasă noapte, nici pe cel mai neted teren și nici chiar

atunci când știa că acesta trebuie să apară din clipă în clipă. Iar faptul că bărbatul îl găsea mereu pe el cu ușurință, îl încânta încă și mai puțin.

– Ai grijă pe unde calci, zise el și se ridică încet în picioare.

– Ce naiba, Gino? se răsti Lorenzo cu o voce aproape șoptită când văzu cele două corpuri care zăceau inconștiente la picioarele lui.

Ochii lui verzi sclipeau ca ai unui animal prins brusc într-o lumină puternică – sălbatici, pătrunzători, hipnotici. Gino își încruntă ușor sprâncenele.

– Nu e vina mea că porumbeii ăștia și-au găsit un loc nepotrivit pentru giugiuleală.

Franco, fratele geamăn a lui Gino trecu pe lângă ei în grabă și începu să-și pregătească frânghia pentru a escalada peretele.

– Puteau să o pățească mai rău. Primul lui gând a fost să-i arunce de pe acoperiș.

Sprâncenele lui Lorenzo se ridicară până în vârful capului. Gino ridică din umeri, în timp ce manevra cu abilitate o tabletă conectată la panoul electric al clădirii.

– Ar fi fost o diversiune bună. M-ar fi scutit de toată tevatura asta.

Lorenzo vru să mai spună ceva, însă își aminti că vorbea cu Gino. Bărbatul era indisciplinat, extrem de vanitos și deloc preocupat de propria-i siguranță. Din fericire, Gino avea și unele calități care-i făceau greșelile mai ușor de tolerat, dar Lorenzo nu reușea întotdeauna să țină cont de asta. Însă avea încredere totală în el, iar asta îl făcea de neînlocuit.

– Deci, care este planul? În afară de cel în care aruncăm doi adolescenți de pe acoperiș?

– Planul este simplu. Intrăm, luăm fata și ieșim înainte să vină poliția.

– Poliția suntem *noi*, Gino.

Gino flutură o mână în aer.

– Știi ce vreau să spun.

Lorenzo știa. Aproape toate misiunile lor din ultimele patru luni fuseseră dublate de câte un plan ascuns, atent planificat, ca un puzzle complicat, care se dezvăluia piesă cu piesă. Moartea lui Nathan zdruncinase întreaga echipă, iar Lorenzo fusese de departe cel mai afectat. Nathan era mai mult decât un partener, era cel mai devotat prieten al lui și singurul în care avusese încredere să-i dezvăluie cele mai ascunse secrete. Nathan văzuse dincolo de scandalul Lazzarri și zvonurile legate de originile lui și își pusese viața în mâinile lui fără nicio ezitare. Lorenzo știa acum, cu o certitudine nestăpânită, că nimeni și nimic nu ar fi putut umple golul lăsat de moartea lui. În plus, considera uciderea lui un eșec personal, iar sentimentul că îi datora această vendetă îl chinuia neîncetat. După moartea lui Nathan, toate cercetările fuseseră îndreptate spre familia Morretti, însă Lorenzo bănuia că era încă o mușamalizare internă, menită să ascundă o conspirație la un nivel mult mai înalt. În mare parte, echipa lui era folosită în interesul Serviciilor, însă, în paralel, Lorenzo își formase o echipă restrânsă, formată din patru oameni, care îl ajutau să ducă mai departe propriile cercetări.

– Sunt cel puțin zece bărbați înarmați în clădirea aia, Gino. Iar poliția este pe drum. Timpul nu este de partea noastră.

– Sunt sigur că nu va fi o problemă pentru tine. În plus, Danny și Franco sunt pe poziții. O să fie bine, ai încredere. Trecu pe lângă el și îl bătui ușor pe umeri. Camerele sunt dezactivate.

– Și tu ce vei face, mai exact, cât timp noi facem toată treaba?

– Mă asigur că Giovanni nu ne scapă și de data asta. Până la urmă nu am venit aici să salvăm fata unui judecător afurisit. Vrem să știm ce s-a întâmplat cu Nate. Apoi trecu pe lângă el și se făcu nevăzut.

Umbra
libertății

CAPITOLUL 3

ASCENSORUL PĂREA SĂ COBOARE CU VITEZA melcului între etajul al patrulea și al treilea. Lorenzo urmărirea nerăbdător butoanele care se aprindeau și se stingeau, pe măsură ce liftul trecea peste încă un etaj.

– Gino, e timpul, șopti el în cască. Mișcă-te odată. Aproape că au ajuns.

– Încă puțin, Lorenzo. Două minute.

– Nu *avem* două minute!

– Atunci fă rost de ele! Pune-l la treabă pe Franco, cred că a și adormit până acum.